

Τὴ βαυλοπούλαν ἀγαπῶ | καὶ ἀρέπομαι νὰ τσῆ τὸ 'πῶ.
Σῦρε, μάννα, καὶ 'πέ τση το, γλυκοκουβένδιασέ τση το
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Θαροῶ βρίσκου ἀδελφούλια μου, νὰ γλυκοκουβεντιάσου
Μακεδ. (Καστορ.)

Νὰ μὴ μοῦ φᾶς τὴ γλῶσσα του ποὺ γλυκοκουβεντιάζει
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Πά'τε, βουνά, τὴν πάχνη σας, πά'τε τὴν κατσαχνιά
σας,
γιά ν' ἀγναντέψω, γιά νὰ ἰδῶ, νὰ γλυκοκουβεντιάσω
μ' αὐτὴν τὴ δόλια κλεφτουριά, μ' αὐτὸν τὸν Κατσαν-
τώνη
Πελοπν. (Μαντίν.)

Κι 'ς τὴ διξιά μου τὴ μυριά ν' ἀφήσ'τι παραθύρι,
γιά νὰ πυρνᾷ ἡ μαννούλα μου νὰ γλυκοκουβεντιάξῃ
Μακεδ. ('Επταχώρ.) Συνών. γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ. 2) Συνομιλῶ
ἐρωτικῶς πολλὰχ.: Γλέπ'ς νὰ ξιρουσαλιάζουντι κι ν' ἀρχ'νᾶν
νὰ γλυκοκουβεντιάξ'νι Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Νὰ κά-
θωνται πλάι πλάι νὰ γλυκοκουβεντιάσουνε, νὰ τῆς χαϊδεύῃ
τὰ μαλλιά Σ. Σκόκ., Διηγῆμ., 114. Τὸν τσακῶνω νὰ γλυκο-
κουβεντιάξῃ μὲ τὴν κόρη (= κόρη) Δ. Βουτυρ., Μέσ' 'ς τοὺς
ἀνθρωποφάγ., 80 || "Ἀσμ.

Πῶς νὰ 'κανα νὰ πέραγα τὸ ἔρημο ποτάμι
καὶ νὰ γλυκοκουβέντιαζα μὲ οὐλα τὰ κορίτσια
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Δὲ θέλω 'γὼ παράδεισο μὴτ' ἐκκλησιὰ ν' ἀγιάσω,
μόν' θέλω τὸ πουλλάκι μου νὰ γλυκοκουβεντιάσω
Βιθυν.

Ρέομαι νὰ σὲ λογιᾶζον, | νὰ σοῦ γλυκοκουβεντιάζον
(ρέομαι = ἐπιθυμῶ, λογιᾶζω = βλέπω) Σκῦρ.

'Αντάμα τρῶν καὶ πίνουνε καὶ γλυκοκουβεντιάζουν
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., σ. 88,3 — Λεξ. Δημητρ.

γλυκοκουβεντολόγι τό, Α. Τανάγρ., "Αγγελ. ἐξολο-
θρ., 92.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο -
λ ὅ γ ι.

Τερπνὴ, εὐχάριστος, οἶονεὶ γλυκεῖα μακρὰ συζήτησις:
Χμ! περιέργο, πῶς δὲν ἀρχισαν ἀκόμη καὶ τὸ γλυκοκου-
βεντολόγι.

γλυκοκουβεντούλα ἡ, Ι. Μοσχον. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Α-
ποστολίδ., 258.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο ῦ -
λ α.

'Ερωτικὴ ὁμιλία, συζήτησις: Ποίημα.

Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ ζαχάρωμα! Στάθηκα μὲ στυγμούλα,
τὸν ἰδρω μου νὰ σκουπιστῶ, καὶ γλυκοκουβεντούλα
ἐπιασ' ὁ βωλοκόπος μου μὲ τὴ διχάλα-πὲς καὶ πὲς.

γλυκοκουδουνίζω Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 117 —
Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ δ ο υ ν ῖ ζ ω.

Παράγω ἀπαλόν, οἶονεὶ γλυκὺν κωδωνισμόν, ἐπὶ κωδῶ-
νων ζῶων ἐνθ' ἄν.: "Ἄς ἄκουε τὸ κυπρί του νὰ γλυκοκου-
δουνίση ἄλλη μὲ φορὰ Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκκούκι τό, K. Friedler, Grammaire, 1,524
Κορ., "Ατ., 4,81 γλυκόκοκκο Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ.

'Ελλάδ., 47 Χελδρ. Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. Φυτ., 85 — Λεξ.
Βερ. 136 Δημητρ.

'Εκ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι, ὡς δηλοῦται ἐκ
τοῦ παρὰ Δουκ. γ λ υ κ ο κ ο υ κ ῖ ο ν.

1) 'Ο καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis),
τῆς γ λ υ κ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἴδιον
τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ. τῶν
Πτελείδων (Ulmaceae) Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ. 'Ελλάδ.,
ἐνθ' ἄν. K. Friedler, Grammaire, ἐνθ' ἄν. Χελδρ. - Μη-
λιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βερ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκουκκιά ἡ, Λεξ. Βλάστ. 476 Δημητρ. γλυκο-
κοκκιά Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 490 — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι.

Τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ.
τῶν Πτελείδων (Ulmaceae), τὸ ἀ λ ι κ ᾶ κ α β ο ν τοῦ Διο-
σκορ. ("Ἰλ. Ιατρ. 4,71), ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ -
κ ι 2, κ α κ α β ῖ ᾶ, κ ε ρ ᾶ δ α, κ ο κ κ ο ν ῖ ᾶ, κ ο π ρ ῖ β α,
κ ο ρ τ σ ι δ ῖ ᾶ, κ ο υ τ σ ο μ η λ ῖ ᾶ, λ ο υ τ ῖ ᾶ, μ ε λ ι -
κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, μ ι κ ρ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, τ ρ ι κ ο υ κ κ ῖ ᾶ,
φ τ ε λ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ.

γλυκοκουκουδιά ἡ, Δ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ο υ δ ο.

'Επὶ κυνός, ὁ λίχν νοήμων.

γλυκοκούκκουτσος ἐπίθ., Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαν-
νίρ., 127.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ κ κ ο ὑ τ σ ι.

'Επὶ ἀνθρώπου, ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφη-
βείας: Τὸ δεκάξι, σὰν παιδάκι κι αὐτό, κάπως γλυκοκούκ-
κουτσο.

γλυκοκούλλουρο τό, 'Ηράκλ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι.

Τὸ κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι τὸ παρασκευαζόμενον διὰ τὰς ἐορτάς
τοῦ Πάσχα: Μετὰ τοιμάζομε τὸ ζυμωτό, κάτι γλυκοκούλ-
λουρα μὲ ἀβγά.

γλυκοκουναῖτος ἐπίθ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κα-
ταλ. -ᾶ τ ο ς.

Γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκόκουνος ἐπίθ. Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ ν ῖ.

'Ο ἔχων γλυκὺν κόκκον, σπόρον: Ρόδια γλυκόκουνα.

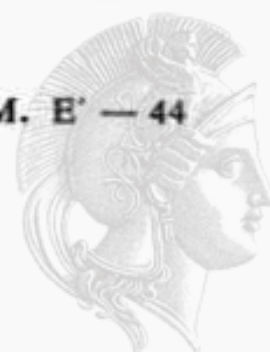
γλυκοκουναῶ Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 269 Κρη-
τικ. 'Εστ. 2 (1950), 12.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ κ ο υ ν ῶ.

Κινῶ κάτι κατὰ τρόπον ἥπιον, ἀπαλόν, γλυκὺν ἐνθ' ἄν.:
"Εβλεπε δεξιά ζερβὰ τίς στάμνες νὰ γλυκοκουνοῦνται 'ς τὸ
σομάρι καὶ τίς μακάριζε (σομάρι = σαμάρι) Κρητικ. 'Εστ.,
ἐνθ' ἄν. Γλυκοκουνεῖ πάλι τὸ κεφάλι, σὰ γιά νὰ τὴν καλη-
μερίσῃ κι ἄλλη μὲ Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόκουπα ἡ, ἐνιαχ. γλυκόκουπ-ῆα Κῶς (Καρδάμ.
Πυλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς, ὡς οὐς. λαμβανόμενον, καὶ τοῦ
οὐς. κ ο ὑ π α.

Δοχείον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διατηρεῖται καὶ προσφέρεται τὸ γ λ υ κ ὸ ἐνθ' ἄν.: Κέρασα δὲ γλυκόκουπ-πες γλυκὸ Κῶς (Πυλ.) "Ηβγαλ-λε δ-δίσκο μ-μὲ γλυνόκουπ-παν καὶ τράτ-ταρέμ-μας Κῶς (Καρδάμ.)

γλυκοκουράζω ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκοκουρασμένος Γ. Ξενόπ., 'Ισαβέλλ., 18.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ ρ ᾶ ζ ω.

Προκαλῶ ἢ αἰσθάνομαι κούρασιν, κάματον οἶονε γλυκύν, εὐάρεστον ἐνιαχ.: 'Η 'Ισαβέλλα γλυκοκουρασμένη, εἶχε πέσει σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ 'ς τὸ τραπέζακι.

γλυκοκρᾶσις ὁ, Πάρ. (Νάουσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ α σ ι ῆ ς.

'Ο μὴν 'Οκτώβριος ὀνομασθεὶς οὕτως, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν ἀρχίζει ἡ κατανάλωσις τῆς νέας ἐσοδείας τοῦ οἴνου.

γλυκοκρέμμυδο τό, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ ε μ μ ῦ δ ι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Κρόμμυον τὸ κοινὸν (Allium cepa) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae). Συνών. ν ε ρ ο κ ρ ῆ μ υ δ ο.

γλυκόκριτος ἐπίθ. Θράκ. (Κασταν.)

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο κ ρ ῖ ν ω.

1) 'Ο εὐχάριστος εἰς τὴν ὁμιλίαν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς. 2) 'Ο εὐχάριστος εἰς τοὺς τρόπους.

γλυκοκυδωνιά ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ω ν ι ᾶ.

Ποικιλία τοῦ δένδρου Κυδωνέα ἡ κοινὴ (Cydonia vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.: "Εἴχαμε νιὰ γλυκοκυδωνιά 'ς τὸ περβόλι μας καὶ δυὸ λειμονιές Πελοπν. (Γαργαλ.) "Εκοφα κάνα-δυὸ γλυκοκύδωνα 'πὸ τὴ γλυκοκυδωνιά μου αὐτόθι. "Εχουμ' ἓνα χωράφι γλυκοκυδωνιές Πελοπν. (Παππούλ.)

γλυκοκύδωνο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ῶ ν ι.

'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ υ δ ω ν ι ᾶ ς ἐνθ' ἄν.: "Εκοφα κάνα-δυὸ γλυκοκύδωνα 'πὸ τὴ γλυκοκυδωνιά μου νὰ φκειάσω λιγούλι κυδωνᾶτο, ποὺ τὸ τρώει ὁ νοικοκύρης μου (κυδωνᾶτο = γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ ἀπὸ κυδῶνι ψιλοκομμένο, βρασμένο μὲ ζάχαρη καὶ νερό, νοικοκύρης = σύζυγος) Γαργαλ.

γλυκοκυματίζω Εὐβ. ('Ανδρων. Κάρυστ.) — Α. Βαλαωρ., "Εργα 2, 104 κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. γλυκοκυματίζω Σκυρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ ρ. κ υ μ α τ ῖ ζ ω.

1) 'Επὶ θαλάσσης, λίμνης ἢ ποταμοῦ, παράγω ἀπαλούς, οἶονε γλυκεῖς κυματισμούς ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ πρωτὸν ἀγεράκι γλυκοκυμάτιζε ἡ λίμνη κάθε αὐγὴ Λεξ. Δημητρ. || "Ἀσμ.

Ποταμέ μου, ὅταν κινήσης | καὶ θὰ γλυκοκυματίσης, πᾶρε με 'ς τὰ κύματά σου, | μέσ' 'ς τὰ γαλανὰ νερά σου Εὐβ. ('Ανδρων.)

Θάλασσα πικροθάλασσα, νὰ γλυκοκυματίσης, μὴν ἔρχεται ἡ ἀγάπη μου τσαὶ μοῦ τήνε ζαλίσσης Σκυρ. 2) Κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ σταχύων, σπαρτῶν ἢ χλόης, ἐλαφρῶς κινεῖται ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου εἰς ἀπαλὸν κυματισμὸν Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀ λ α φ ρ ο σ α λ ε ὕ ω 1. β) 'Επὶ τῆς κόμης, ἱματίων κ.τ.τ., κινεῖται εἰς ἀπαλούς κυματισμούς, ἀπαλὰς κυματοειδεῖς πτυχώσεις ἐνιαχ.: Γλυκοκυμάτιζε ἡ σημαία. Γλυκοκυμάτιζαν τὰ μαλλιά της ἐνιαχ. || Ποίημ.

Κάτασπρη ἡ χήτη του, μακρὰ 'ς τ' ἀντρεωμένα νῶτα περήφανη τοῦ σέρονται καὶ γλυκοκυματίζει

Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ἐπὶ προσώπου, χαριεντίζεται Εὐβ. (Κάρυστ.): "Ἀσμ.

Τῆς νύφης μας τὸ πρόσωπο σὰν κάμπος λουλουδίσει, σὰν λίμνη πάει κ' ἔρχεται καὶ γλυκοκυματίζει.

γλυκοκυματοῦσα ἐπίθ. θηλ. Γ. Σουρῆ, Ρωμ., 17—'Αθηνᾶ 37 (1925), 186 — Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ υ μ α τ ῖ ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ σ α, περὶ τῆς ὁπ. βλ. "Ανθ. Παπαδόπ., 'Αθηνᾶ 37 (1925), 186. || "Ἀσμ.

Θάλασσα καλοσύνευτη καὶ γλυκοκυματοῦσα, ποὺ ξεγελᾷ τοὺς μονογινοὺς καὶ πνίγει πατεράδες Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τὴ γλυκοκυματοῦσα θάλασσά τους Γ. Σουρῆ, ἐνθ' ἄν.

γλυκόλαδο τό, Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. γραμματ., 1,44.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ᾶ δ ι.

'Ορυκτέλαιον: Τὸ σάλιο εἶναι σὰν τὸ γλυκόλαδο ποὺ τὸ χρειάζεται ἡ μηχανὴ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ.

γλυκολάλημα τό, πολλαχ. γλυκουλιάλ'μα Θράκ. ('Αδριανούπ. κ.ά.) γλυκολάλεμαν Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ ᾶ λ ῶ. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ο λ ᾶ λ α μ α καὶ εἰς Σομ.

1) Εὐχάριστος, γλυκεῖα ὁμιλία Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ λ υ κ ο λ ᾶ λ ῖ ᾶ 1α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η μ α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η σ ῖ ᾶ 1α. β) 'Επὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὸ κελάδημα πολλαχ.: Τ' ἀηδοῦν τοὺς γλυκολάλημα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Θὰ σμείξουν τὰ φτερούγια τους πουλλάκια ἀγαπημένα π' ἀστροπελέκι ξαφνικὸ τὰ χώρισε ἀπάνω

'ς τὸ πρωτὸ γλυκολάλημα τῆς ἀδολῆς χαρᾶς τους

Σ. Περσειάδ., Χορ. Ζαλόγγ., 20.

Δὲν ἔχει γελαστὴ φωνὴ σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλλάκια, δὲν ἔχει γλυκολάλημα καὶ σπίνου τραγουδάκια

Γ. Δροσίν., 'Αγρ. 'Επιστ., 82.

Καὶ τὰ πουλλάκια ἀπ' τοῦ λιοβοριοῦ τὸ κάμα μοντεμένα τῶρ' ἀρχινοῦν μὲ τὴ δροσιὰ τὸ γλυκολάλημά τους Μ. Φιλήντ., Θρύλ., 62. 2) 'Επὶ ἥχων μουσικῶν ὀργάνων, ὁ γλυκὺς ἥχος Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1,148 Κ. Πασαγιάν., Μοσκ., 69: Τοῦ βουνοῦ τ' ἀγέρι ἔπαινε τὸ γλυκολάλημα τῆς φλογέρας Κ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. 'Αγαποῦσα τὰ γλυκολαλήματα. Σκάλιζα φλογέρες ἀπὸ τὰ πετροκάλαμα Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκολάλητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ ᾶ λ ῶ.

'Επὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων εὐχάριστον, οἶονε γλυκὺ λάλημα,